

[P. Mortensen.]

tjenligt at overveje forslaget's enkeltheder i indfødsretsudvalget.

Bjerre: Dette lovforslag berører jo ikke de store problemer og kan ikke vække den store opsigt på den danske rigsdag i disse dage, men for de enkeltpersoner, det vedrører, kan det selvfølgelig være betydningsfuldt. Jeg kan henholde mig til den historiske redegørelse, som den foregående ærede taler har fremsat, og sige, at vi fra vor side kan tilsiige lovforslaget en velvillig behandling. Jeg synes også, det er ganske naturligt, at man får lejlighed til at drøfte de problemer, der kan komme frem, med den højtærede indenrigsminister i indfødsretsudvalget, og er meget glad for, at lovforslaget vil blive foreslået henvist til behandling i dette udvalg.

Rent umiddelbart synes jeg, det støder noget, at der i § 1 står, at disse britiske og franske statsborgere, som i det nævnte tidsrum er blevet optaget på en lov om indfødsrets meddelelse, nu for at bevare indfødsretten må afgive erklæring herom. Det er muligt, det er den mest praktiske form, men i og for sig kan det ikke undgå at virke lidt stødende, at folk, der har haft dansk indfødsret i mange år, nu, fordi man pludselig vedtager en lov i Danmark om det, skal afgive en erklæring for at bevare indfødsretten. Man må sikre sig, at det er den helt rigtige façon, og at man ikke derved kommer til at begå uret.

Vi kan som sagt tilsiige velvillig behandling af dette lovforslag.

Lisbet Hindsgaul: Ved behandlingen af nærværende lovforslag står et afsnit af de onde besættelsesår klart for os alle. Det var situationen, da Danmark overfor herboende britiske og franske statsborgere fandt det nødvendigt at give tilbud om en hurtig dansk naturalisering for at beskytte dem mod tyske foranstaltninger af den ene eller den anden alvorlige art. Ved lovene af 2. og 31. august 1940 blev der da givet dansk indfødsret til en række af de to nationers borgere, der ansøgte herom, og tvivl kan der vel ikke være om, at Danmark ved denne naturalisation under krigen skånede mange for store og alvorlige ubehageligheder, selvom vi erkender, at hjælpen var præget af en akut situation under krigen's dybt alvorlige vilkår for den enkelte. Jeg ser af bemærkningerne, at adskillige af disse personer ønsker klarhed over deres nuværende stats-

borgerlige stilling, idet de fremhæver — vel med rette —, at deres naturalisation på det nævnte tidspunkt var en tvangshandling, som de naturligvis måtte underkaste sig, men som de nu ønsker at tage endelig stilling til, idet de eventuelt ønsker en ophævelse af naturaliseringsforholdet til Danmark, og dette er jo, når man ser på disse menneskers oprindelige statsborgerforhold, en for os meget forståelig stilling.

Jeg kan efter at have takket den højtærede minister for det foreliggende lovforslag på mit partis vegne sige, at vor stilling til det er den, at disse personers tilhørsforhold til den danske nation naturligvis må være frivilligt, og at det må afgøres af de pågældende personer, som de nu selv ønsker det. Danmark har ingen interesse i en tvungen tilknytning til nationen, men må, som det også er anført i bemærkningerne til lovforslaget, overlade afgørelsen til personerne selv, og jeg skal derfor på mit partis vegne give tilslutning til det foreliggende lovforslag, så at det kan gennemføres hurtigt i det høje ting.

Ingeborg Refslund Thomsen: I grænselandet har vi på nært hold set, hvilke vanskeligheder og hvilke tragedier der kan blive en følge af uklare statsborgerforhold. Selvom myndighederne i mellemkrigstiden søgte at finde frem til de personer, der havde mulighed for at få deres danske statsborgerforhold bragt i orden, viste det sig dog efter 1940, at unge nordsllesvigere, der dels af ukendskab, dels af ligegyldighed ikke havde fået sagen ordnet, meget imod deres ønske blev indkaldt til tysk krigstjeneste, og under besættelsen var det for sent, de danske myndigheder kunne ikke hjælpe dem. Vi kunne derimod hjælpe herboende engelske og franske statsborgere og værne dem mod en langvarig internering ved at give dem den beskyttelse, som dansk statsborgerret var for dem. Det var i første række beskyttelse, disse mennesker søgte, og midlet var at give dem dansk statsborgerret. I mange tilfælde var disse udlændinge imidlertid ikke tilstrækkelig indlevet i dansk sprog og kultur, og fremfor alt, de havde ikke næret et brændende ønske om at blive danske statsborgere. Der gives dem nu lejlighed til frit at vælge mellem det land, de engang tilhørte, og det land, de nu tilhører, og da det drejer sig om et meget begrænset antal personer, skulle der være en mulighed for at finde frem til de enkelte og stille hver især overfor et valg. Dermed